

allt i mitt liv stod på samma ställe – men såg annorlunda ut, allt hade plötsligt målats om i en ny okänd färgskala.

Jag sitter högt uppe på en terrass och ser ut över Venedigs hamn. Plastbanden på den virade stolsitsen lämnar randiga och svettiga streck på mina nakna kortbyxeben. Små bärgningsbåtar sprutar höga vattenfontäner över en stor lyxkryssare. Färjan ser ut som en bild från en veckotidning – bländande vit och överklig. Jag har fått en Pepsi-Cola. Mamma, pappa och jag har bilat ner till Italien. Jag har sett amerikanska tanks i Tyskland. Pappa har berättat om Gustav II Adolfs härjningar i Lübeck. Jag har fått en gammaglobulinspruta i baken. Vi har kastat snö på varandra i alperna. Allt är spännande och nytt – men något stämmer inte. Mamma och pappas blickar på mig. De ler för ofta. De är för snälla. Det är fullt med folk på terrassen, det doftar tobak. Pappa har gått tre gånger på toaletten och mamma har tagit ur isbitarna ur mitt glas så att jag inte ska få gulsot. Jag lovar henne att inte stoppa fingrarna i munnen. Lyxkryssaren är bländande vit mot det blå havet. När pappa har kommit ut från toaletten säger mamma att det är något som vi måste prata om. Pappa tänder en cigarett, fast han bara röker på kvällarna.

– Michael, vi vill berätta en sak. Jag är din mamma, men inte din riktiga mamma – men din mamma.

Jag förstår inte om lyxfärjan blir bogserad eller om den åker med sina egna motorer. Sedan ser jag på mamma.

– Nej, du är min mamma för jag låg i din mage. Det är så det funkar. Jag vet det.

Pappa tar mig lätt på armen.

– Din riktiga pappa var italienare. Det är därför vi har kört ner hit.

Jag ser på pappas underarmar. De är släta och vita, några få fjun. Farbröderna på terrassen har mörkhåriga armar och bruna ögon. Ingen ser ut som pappa. Inte ens jag. Hemresan försvann, jag såg den inte, den fanns inte. Jag fanns inte. Ingenting fanns.

I Helsingör smäller jag till pappa hårt i huvudet. Jag ville se om han fanns kvar. Han är advokat och förklarar rätten att få slå tillbaka och ger mig en örfil. Han fanns kvar! Jag lovar att allt med resan till Italien är vår hemlighet.

Efter vår hemlighet dras jag mot allt italienskt i smyg och i ögonvrån. Pasta ska rullas upp på sked och det är bara svenskar som har ketchup på spagettin. Leonardo da Vinci, Caesar, Al Pacino. Allt som har en anknytning till de vackra färgerna grönt, vitt och rött. Sedan går tiden. 24 år går. 24 år med en känsla av att ha för höga klackar på skorna. Av att inte nå ner till golvet. Av att inte ha tillgång till det första kapitlet.

*

Min dotter föds när jag är 30 år. När jag tar emot henne, blöt och skrikande, slår hon upp sina mörka ögon mot mig. Jag är den första människa hon ser i livet. Jag förstår att hon är en fullkomlig människa från första sekunden.

Vem såg jag? Vem mötte min blick? Vem minns mitt första år? Inte ens jag. Efter tolv månader på S:t Görans barnhem kom ett för mig okänt par och hämtade mig.

Allt min dotter gör första året minns jag och lägger i vår gemensamma bok. Jag sparar på allt för att vi ska bli vi. Vem sparade på mitt första år? Vem var jag innan jag blev mitt namn, sonen till advokaten? Jag måste ha varit någon. Men ingen såg eller tyckte att det var värt att bevara.

När min dotter föds, är det som om något tar stopp för mig i livet. Jag är trött på att ljuga och liksom svaja en halvmeter över golvet. Jag vill inte att min dotter ska bli en revansch på mitt liv, min hemlighet. Jag vill kunna vara stolt över pojken på barnhemmet. Pojken på barnhemmet måste få veta. Jag måste få veta. Jag bestämmer mig för att resa tillbaka. Var är mina rötter?

Michael Nyquist och producenten Elisabeth Åsbrink diskuterar manus. (Foto: Peggy Hamberg)

Teknikern Jonas Sjöberg, producenten Elisabeth Åsbrink och Sommarvärden Michael Nyquist. (Foto: Peggy Hamberg)

Jag vet att min mamma var svensk. Min biologiska mamma. Men när jag ska leta rätt på henne hamnar jag i en kamp mot myndigheterna. Det visar sig att alla skyddar föräldrarna och ingen arbetar för barnens rätt att få veta. Socialnämnden med sitt sammansatta namn och osynliga adress ringer jag ner. När jag väl får till ett möte får jag en bunt papper där det står att ”Gossen är välskapt”, men där min mammas namn borde stå, är det svart. Som ett censurerat papper från det forna Sovjet. Längre kommer jag inte. Jag går till Skattehuset. Där får jag reda på hennes nuvarande namn och adress. På Skattehuset gällde andra lagar. Nu börjar nästa kamp. Att få kontakt med kvinnan som födde mig. Jag skriver, jag ringer, jag tjarar. För att få träffa henne. Hon vill inte. Det hade jag inte haft i min föreställningsvärld. Aldrig någonsin hade jag kunnat tänka mig det – att hon inte ville. Hon ska ju längta lika mycket som jag. Det gör ont.

Men nu dyker det upp en sida hos mig som jag inte trodde att jag hade. En taktisk, tålmodig sida. Jag förstår att min mamma måste ha fått en chock och jag talar till mig själv som man kan prata till en kompis: ”Ta det lugnt, ge henne tid.” Det gör jag. Ett år senare skriver jag ett brev som börjar med orden: ”Tack för att du födde mig.”

*

Vi ska mötas på Medborgarplatsen – min mamma och jag. Kvinnan som födde mig – och jag. Hon som lämnade mig till ett barnhem – och jag. Jag går dit ensam. Eller jag och jag? Det är benen som går av sig själva. Inuti mig är det tyst, som att det har slagit lock efter en bombkrevad. Så ses vi. Hon och jag. Vi har samma ögon, vi är lika långa. Vi tar en kaffe på ett fik. Vi sitter tysta länge. Sedan säger hon:

– Jag borde egentligen hata dig. Du liknar din pappa.

Och så fick jag veta att pappa stack och lämnade min mamma gravid. Men jag bryr mig inte om vad hon tänker om mig när jag sitter mitt

emot henne för jag tycker att hon är modig. Sedan får jag ett namn. Min pappas namn – Marcello.

– Jag vet inte var han bor, hur han lever, om han lever. Vi träffades i Paris, han höll på att doktorera i kemi. När han kom till Sverige fick han börja diska. Han fick inte fortsätta sina studier här i Sverige. Han stod inte ut.

Jag tittade på mamma och nickade. Min pappa blev utlänning – invandrare – svartskalle – blatte. Han stod inte ut och åkte tillbaka till Paris. Hela mitt liv får en ny färg och en annan doft. Marcello – blatte – Paris. Svaren jag får av kvinnan som födde mig räcker ett tag. Jag måste få bearbeta, smälta, gå vidare med framtiden.

Men sex år senare föds mitt andra barn, min son, då börjar den där pockande oron igen, att inte ha alla bitarna på plats. Jag letar upp mamma igen och känner en genans som om jag gjorde något olagligt. Men jag tar min rätt som alla barn har, att få träffa sin pappa.

Om jag hade varit en hemlig agent i jakten på mamma, så blev jag nu en stenhård soldat. Jag gör upp listor, ritar kartor, ringar in och vill allra helst sätta upp färgglada nålar för positiva träffar och svarta på negativa dunsar, så där som man sett på film. Och jag, jag ska få tag på honom! Vid varje motstånd och negativa svar blir jag smartare och lömskare. Inget ska få mig att ge upp.

Ambassader slänger på luren, vissa skrattar rakt in i örat. Jag ger inte upp och varje samtal börjar med:

– Hej, jag heter Michael och söker efter min pappa.

Med datorns och telefonens hjälp har jag till slut ringat in ett område runt Medelhavet. Någonstans där borde han finnas. Men jag är inte säker. Jag måste få veta, men det är som om jag inte kommer vidare. Nu finns det inga hederliga vägar kvar. Jag ringer helt enkelt upp konsulatet och ljuger. Jag säger att jag har en genetisk blodsjukdom och att de måste hjälpa mig att hitta honom. Annars kan jag och mina barn dö. Det lyckas. Jag får en adress. Tre oberoende spår leder mot samma stad. Florens.

*

När jag landar på flygplatsen i Florens för att söka upp mannen som är min biologiska pappa slår värmen emot mig. Jag har en fin kostym och slips. Redan efter några minuter rinner svetten på ryggen, men jag vill vara fin. I handen har jag ett brev på italienska: ”Jag heter Michael och jag är skådespelare. Jag har två barn, jag vill inte ha något. Bara veta om du är min pappa.”

Det är så satans varmt i Florens, jag har fått ett minimalt hotellrum ut mot en gata där EU-mopparna tjuter som sirener. Det luktar avgaser inne i rummet. Jag måste ut. Jag har en adress till pappas apotek. Pharmacia Sodini. Jag röker inte annars, men nu får jag i mig ett helt paket. Tänk om han kommer att skjuta mig? Tänk om det ändå inte är rätt man? Jag passerar apoteket. Det är bara jag som har kostym och slips i hela Florens. Jag är så nervös och trycker ner tre cigaretter vid en fontän, sedan tar jag sats. Istället för att gå in på apoteket tar jag en lov in i en damfrisering mitt emot. Måste pröva en sista gång. På min embryonala italienska får jag ur mig:

– Har ni sett en man som liknar mig eller liknade mig för så där 20 år sedan?

Jag går ut innan de hinner svara. De måste tro att jag är tokig eller helt enkelt bara sjuk.

Innan jag vågar mig in i apoteket tar jag en espresso och två cigaretter. Sedan kastar jag mig in. Det är ett fint apotek. Det doftar kamomill och tyska tvålar, New Age och mediciner om vartannat. Här ska pappa vara apotekare. Min riktiga pappa. Min italienska pappa – Marcello. Han som jag är son till. Bakom disken står en söt italienskt blonderad tjej i en vit apoteksrock. När jag frågar om hon pratar franska kommer det bara ut ett kraxande ur min mun. Rösten har försvunnit efter alla cigaretter. Hon tittar tålmodigt på mig. Efter två försök hör hon min fråga:

– Är Marcello – il doctore – här?

– Har ni ont i halsen?

Hon är mycket vänlig.

– Är il doctore här?

– Nej, han är på semester på Irland i två veckor.

Jag stirrar på henne, troligen ler jag. Hon har varma ögon, men en professionell blick. Handen går instinktivt mot cigaretterna, men jag står ju inne på ett apotek. Doften av svaveltvålar sticker i näsan. En mening dyker upp i huvudet. Min Gud, varför prövar du mig? Det blev för dramatiskt, jag känner mig bara löjlig. Här står jag i min finkostym, utan röst och så är han på semester. Jag ger henne mitt brev och säger att det är livsviktigt att Marcello får det. Sedan går jag.

Det var så långt jag kom. Mission completed. Här slutar min jakt. Jag har sju dagar att fylla i Florens och jag får panik. Efter en kväll på en bar känner jag att jag hatar allt italienskt. Spottar på Fiatbilar, tycker att alla ser fjompiga ut när de trippar runt i sina små italienska skor. Jag är ingen blatte. Jag är svensk. Sjögräs och plankton – Evert Taube och Carl Anton. När jag kommer hem till Sverige ska jag byta ut mina italienska snobbdojor till ett par svenska sandaler. Jag skiter i Italien.

Jag har fyra dagar kvar att fylla i ett Florens som inte är mitt. Jag har inte lyckats på min färd, på min jakt. Kostymen slänger jag i ett hörn av hotellrummet, nu är det kortbrallor som gäller. Jag är turist – svensk turist. Jag går på museer, äter glasstrutar, trycker i mig gnocci och köper fotbollströjor med fotbollspelarnas namn på ryggen, till barnen. Tavlorna på Ufficimuseet hänger gamla och anonyma, gamla mästare från ett annat land, en annan tid. Jag skulle gärna gå i en plastsombrero så att det skriker ut: Jag är turist.

Men varje dag dras jag mot apoteket, min pappas apotek. Jag köper en liten tvål, C-vitaminer, en nagelfil. Han kan ju dyka upp. Man vet ju aldrig. Kvinnan som jag lämnade kuvertet till, skymtar till innan hon går in på kontoret. Hon kan inte ha läst mitt brev, hon bara slänger åt mig en professionell blick.